

XXIX.

„Намѣсто дълга поема . . .“

Соннетъ.

Героя ми е днесъ единъ дъртлякъ високоученъ,
Въ Книгохранѣлицето си по мѣсеци заключенъ,
Съсѣ очилата на носа, съ перо въ ржка, наведенъ
Предъ цѣла Рила отъ книжя, безмолвенъ, начумеренъ . . .

* *
*

И знайте ли, приятели, съ какво се занимава
Тозъ тайновѣдецъ бѣлокосъ? . . Старай се да издири
Да ли въ старовѣковната Египетска Държава
Свѣщенникътъ е трѣбало да знай съ кавалъ да свири! . .

* *
*

За много честни людѣ туй наука се нарича! . .
Да бжде тѣй! . . Но, споредъ менъ туй знание прилича
На черно зло, на цвѣтъ отъ зло, на бедствие безкрайно! . .

* *
*

Не! Трудъ подобенъ — трудъ не е! Тукъ има нѣщо тайно,
И ето го: — Презрѣние къмъ всичко, къмъ живота,
Къмъ Богъ, чловѣци, разумъ, миръ . . О язво, бѣсъ въ Илѣта!

XXX.

Какво мисли нашето интеллигентно общество.

Предъ чужденците — виняги готови
Да на товарѣтъ съсѣ вериги нови; —
Предъ хилядите пакости и козни
Извършени отъ хора луди, злостни; —

Предъ тѣзъ борба безумна и безока,
Между съграждани и еднородци; —
Предъ тѣзъ война безбожна и жестока
Между югославянски ратоборци, —